

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Του ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΡΟΥΜΠΩ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΡΡΩΣΤΗΣ

Πάνε άρκετά χρόνια, πού μιá μέρα μ' έπισκέφτηκε στο λατρετο μου ή κυρία Μπερνιέ, ή γνωστή πρόεδρος του άγαθοεργού συλλόγου «Άγιος Λαυρέντιος» πού όλη της τή ζωή και την περιουσία την διέθεσε σε φιλανθρωπικούς σκοπούς. Όταν την έρώτησα για τό σκοπό της έπισκέψεως της μου φανέρωσε πώς έπασχε άπ' την καρδιά της και με παρεκάλεσε να φροντίσω για τή θεραπεία της. Την άλλη μέρα με ειδοποίησαν ότι έπεσε στο κρεβάτι. Ό σύζυγός της, άν και στην άρχή άγνοούσε την έπικίνδυνη θέση της γυναικας του παραμέλησε κάθε του εργασία και μέρα-νύχτα βρισκόταν πάνω άπ' τό κρεβάτι της και την παρηγορούσε με γλυκά λόγια. Την πέμπτη μέρα της άσθενείας, ή κατάσταση της κ. Μπερνιέ χειροτέρευσε άπότομα λόγω έξαιρετικής έξαντλήσεως κι' άπελπισμένως πιά για την σωτηρία της κατέρυγα στον αιθέρα και την καφεΐνη. Είχα χάσει κάθε έλπίδα για την άρρωστη και την είχα άποφασίσει. Μούμενε όμως ακόμα να έκπληρώσω ένα καθήκον οδυνηρό. Νά φανερώσω στο σύζυγο την άπελπιστική θέση της γυναίκας του. Με περίμενε έξω άπ' τό δωμάτιο και με ρώτησε χαμηλόφωνα με άγωνία :

- Λοιπόν γιατρέ μου ; ...
- Φίλε μου... έχετε θάρρος...
- Γιατρέ μου .. γιατρέ μου... Δέν εινε δυνατό... Βάλτε τά δυνατά σας... Θα τή σώσετε, δέν ειν' έτσι ; ...

Καίχαθός έλεγε αυτά με κύτταξη στα μάτια προσπαθώντας ν' άρπάξει έτσι και μιάν μικρή έλπίδα.

Έφυγα χωρίς να του άπαντήσω και τόν άφησα να κλαίη άπαρηγόρητα.

Έπειτα από τρεις μέρες έγινε ένα θαύμα. Η άρρωστη πήγαγε καλλίτερα. Έτρεξε στο σαλόνι και φώναζε μ' άκρότητη χαρά στον κ. Μπερνιέ :

- Σώθηκε ! Σας δίνω τό λόγο μου τώρα για τή σωτηρία της !
Περίμενα να ύποδεχτή την είδηση με δάκρυα χαράς κι' εύτυχίας, μα εκείνος διατηρώντας την άπάθειά του μου άπάντησε ψυχρά :

- Σας εύχαριστώ πολύ...
- Δέ σας λέω ψέματα, έξακολούθησα έγώ μ' έπιμονή νομίζοντας πως δέ μ' άκουσε καλά ή πως δέν ήθελε να με πιστέψει. Αυτό πού συνέβη σήμερα εινε άληθινό θαύμα... Δέ διατρέξει πια κανέναν κίνδυνο...
Έκείνος όμως περιορίστηκε να μου άπαντήσει λακωνικά :

- Είμαι πολύ εύτυχής αυτή τή στιγμή.

Τις άλλες μέρες ή έκπληξις μου έγινε ακόμα μεγαλύτερη και δέν μπορούσα να βρω την εξήγηση της περιέργου στάσεως αυτού του άνθρώπου πού κλαψε πικρά την ώρα του κινδύνου της άγαπημένης του και τώρα έβλεπε με τόση ψυχρότητα τή γιατειριά της. Σε λίγο άρραίωνα τις έπισκέψεις μου στην άρρωστη κι' από δέκα πέντε μέρες δέν είχα δει πιά την κ. Μπερνιέ.

Όστερ' από λίγες μέρες όμως ένα πρωί παραξενεύτηκα βλέποντάς την να μπαίνει, δειλά-δειλά μες στο δωμάτιό μου μ' άργά βήματα. Από τήν πρώτη στιγμή πού την είδα μούκανε έντύπωση τ' όχρo πρόσωπό της. Μούδωσε τό χέρι της πού τρεμε μες στο δικό μου κι' άμέσως έτρεξε στο παράθυρο κυτώντας έρευνητικά τό δρόμο.

- Σας παρακαλώ να με συγχωρήτε, μου είπε βλέποντας την άπορία πού ζογραφίζόταν στα μάτια μου. Φόβηθηκα μήπως με παρακολούθουσαν...

- Νά σας παρακολουθούσαν ; Και ποιός άδιάρκτιος ήταν αυτός ;
- Ό ! Δέ μπορείτε σεΐς να μαντέψετε...

Φανόταν πολύ συγκινημένη κι' εϋθύς κατάλαβα πως δέν είχαν εϋδοι μόνο να με συμβουλευτή για τήν ύγεια της, αλλά για να μου έξομολογηθί κάποιο μυστικό πού κρατούσε κρυφό άπ' τους άλλους. Όστόσο δέν έφερε καμμιά δυσκολία στην έξέτασή μου και με προθυμία άπάντησε σ' όλες τις ερωτήσεις μου. Έγραψα μιá συνταγή και τήν έδωσα στα χέρια της. Έκείνη την έκρυψε στην με μιá μηχανική κίνηση, σηκώθηκε άπ' την καρέκλα και προχώρησε προς την πορτα.

Φάνηκε πως δίστασε μιá στιγμή, κοινοστάθηκε λίγο κι' έξαφνα γύρισε προς τό μέρος μου άποφασιστικά.

- Γιατρέ μου, ειν' ανάγκη να μ' άκούσετε... Πρόπει να μάθετε ένα μεγάλο μυστικό... Δέν ξέρω πως ν' άρχίσω... Είχα κινδυνεύσει να πεθάνω, ψέματα ; Γι' αυτό δέν έχω πια κανένα λόγο να σας τό κρύψω.

Μέ φωνή τρεμάμενη έξακολούθησε :

- Ήρθε μιá μέρα πού με νομίζατε έντελώς χαμένη. Ός τότε δέν είχα ύποψιαστεί τίποτα γιατί δέ μπορούσα να φανταστώ πως θ' άφηνα τή γλυκειά ζωή τόσο γρήγορα. Εκείνη την ήμερα λοιπόν βγήκατε σκυμένος άπ' τό δωμάτιό μου και μιλήσατε οι δυο σας μαζί με τόν άντρα μου. Όταν κατόπι ό Παύλος ήρθε κοντά μου και κάθισε στο προσκέφαλό μου κρατώντας τά χέρια μου στα δικα του χωρίς να μου πη λέξει παρετήρησα πως τά μάτια του ήταν κατακόκκινα άπ' τά κλάματα. Τότε μου κατέβηκε τό νοϋ ή τρομερή ιδέα.

- Παύλε ; Μίλησέ μου, τόν παρεκάλεσα. Τι σοϋ

είπε ό γιατρός πρό όλίγου ;
Δέ μπορούσε να μιλήση από τή μεγάλη του συγκίνηση, τό μάτια του γέμισαν δάκρυα και χάνοντας τήν ψυχραιμία του μ' έσφιξε παρόφορα στην άγκαλιά του σά νάθελε να με προφυλάξη από έναν άόρατο κίνδυνο πού μ' άπειλούσε κεινή τή στιγμή.

- Παύλε ! Μήσέ μου, σε παρακαλώ, τού είπα πάλι νοιώθοντας να με κυριεύη ένας τρελλός φόβος. Θέλησα να πηδήσω κάτω άπ' τό κρεβάτι, αλλά ξανάπεσα έξεαντλημένη στο προσκέφαλο.

- Χρυσή μου γυναίκα... άγάπη μου... μούπε τότε, ό Παύλος κλαίγοντας.

Έκείνη τή στιγμή μου φάνηκε πως ήμουν πεθαμένη καταλαβαίνετε ; Είδα τό κορμί μου παγωμένο, ντυμένο με νεκρικό φόρεμα, ξεπλωμένο στην κάσα μπρός στον άνοιχτό τάφο όπου περίμενε ό νεκροθάφης... τότε άθελά μου, χωρίς να καταλαβαί. ω τι κάνω, θέλοντας ν' άλαφρώσω τή συνείδησή μου, φανέρωσα στον άντρα μου όλα τά μυστικά της ζωής μου. Βαροϋσα πως ή έξομολόγηση θάφερε γαλήνη στην ψυχή μου και θ' άνακούφιζε τήν επίθανάτι άγωνία μου. Και μίλησα... Μίλησα και τού φανερώσα έκεινο πού κανέναν δέ μπορεί να μπορεί να φανέρω, έκεινο πού και σήμερα ακόμα ντρέπομαι να τό ξαναπώ :

- Έχω έναν φίλο... Ναι, έχω ένα φίλο...

Δέ θυμάμαι τι έπακολούθησε έπειτα γιατί φαίνεται πως ήμουν άρκετες μέρες άναίσθητη. Άλλ' όταν συνήλθα κάπως άπ' τό λήθαργο είδα πως ό Παύλος έξακολούθησε να με περιποιείται, αλλά τηρούσε άπέναντί μου κάποια ψυχρότητα και δέ με παρηγορούσε πια με λόγια τρυφερά. Κι' όσο περνούσαν ή μέρες και καλύτερα τόσο ψυχρότερος φαινόταν αυτός. Την ήμερα τέλος πού κατώρθωσα να σηκαθώ μου είπε χαμογελώντας :

- Θα πς να τόν ξεχάσεις ή μήπως θύμωσε πού δέν ήρθε να σε δη στην άρρώστια σου ;
Προσπάθησα να τού παραστήσω πως ή όμολογία μου εκείνη δέν ήταν άληθινή, γιατί τότε δέν ήμουν στα καλά μου και παραμιλούσα. Δυστυχώς όμως έκεινο εν τώ μεταξύ είχε ζητήσει πληροφορίες κι' ήξερε πως δέν άνηκα πια στο φιλανθρωπικό σύλλογο «Άγ. Λαυρέντιος» και πως ή εύεργεσίες μου πού τού έξιστορούσα κάθε μέρα με συγκινητικές λεπτομέρειες ήταν ψεύτικες. Σήμερα τό πρωί μόλις έξύπνησα μπήκε στην κάμαρή μου ό Παύλος και μου είπε :

- Τώρα πια πού έγινες έντελώς καλά και δέν έχεις ανάγκη άπ' τις φροντίδες μου μπορούμε να χωρίσουμε...
Ρίχτηκα στο λαμόνι, τόν άγκάλιασα τρελά κι' έλαφα τόσο πολυ πού τόν έκαμα να δακούση στο τέλος.

- Γιατι τόκανε αυτό ; με ρώτησε τρυφερά.
- Σου ζητώ συγχώρηση, τού άποκρινόμουν έγώ.
Έπί τέλους ή άγάπη μου νίκησε τό διαταγό του, μοϋδωσε πίσω τά φιλία μου και μ' άγκάλιασε σφιχτά. Μου ύποσχέθηκε πως δέ θα μούκανε λόγο γι' αυτό ποτέ και με ρώτησε :

- Τ' όνομά του ; ...
- Εινε ανάγκη να τό μάθης ; ...
- Ναι, τό θέλω...
- Τι τό θέλεις πια ; Τώρα τελείωσαν όλα... Σου όρκίζομαι πως δέ θά ξαναρχίσουν... Όστόσο κατάλαβα πως δέ μπορούσα να κρύψω τ' όνομα τού φίλου μου γιατί ύπηρεε φόβος να παρεξηγηθώ από τόν άντρα μου και να τή χαλώσω πάλι μαζί του.

- Τ' όνομά του, τ' όνομά του, ξανάπε άπαιτητικά ό Παύλος.
Τι θά κάνατε σεΐς άν βρισκόσαστε στη θέση μου ; Άν φανέρωνα τό πραγματικό όνομά του, θα τόν έξέθετα χωρίς λόγο στην έκδίκηση τού άντρός μου και θα τόν καταδικάζα έγώ ή ίδια... Έκείνη τή στιγμή ήμουν πολυ ταραγμένη. Καταλαβαίνετε, γιατρέ μου ; Τι να κάμω ; ... Λοιπόν άναγκαστήκα να πετάξω στην τύχη ένα όνομα...

- Ψεύτικο ; Την έρώτησα.
- Όχι, άληθινό. Χωρίς να συλλογιστώ καλά είπα τό πρώτο όνομα πού μουρθε στο νοϋ... Γιατρέ μου σας ίκετώω... Μονάχα σας είχα ιδη σ' όλο τό διάστημα της άρρώστιας μου ; ...

- Πως ; ...
- Είπα τ' όνομά σας...
Έπεσε στα γόνατά μου και πρόσθεσε κλαίοντας :

- Γιατρέ... σας ίκετώω... να με συγχωρήσετε...
Τό λεπτό σώμα της έκλονίζονταν από λυγμούς, τά δόντια της χτυπούσαν νευρικό, αίμα έβγαине άπ' τά δάχτυλά της πού άρχισε να τή δαγκώνη, κυριευθείσα από ισχυρή νευρική κρίσι.

Τρία χρόνια πέρασαν από την ήμερα αυτή. Δέν ξανάδα πια την κ. Μπερνιέ. Δέν ξέρω τι γίνεται. Περιμένο μολαταΐτα ακόμα τούς μάρτυρας τού συζύγου της και μέχρι σήμερα δέν τόλμησα να τού στελλω... τό λογαριασμό !...

Louis Roubaud

